

9. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯВАТ...

Чрез Христовия живот на съвършено послушание към Божията воля, чрез Христовото страдание, смърт и възкресение Бог осигурява единственото средство на умилоствение за човешкия грях, така че хората, които чрез вяра приемат тази жертва, да имат вечен живот, а цялото творение да може по-добре да разбере безкрайната и свята любов на Създателя. Тази съвършена жертва доказва справедливостта на Божия закон и благодатта на Неговия характер, защото тя не само осъжда греха ни, но и осигурява нашето прощение. Смъртта на Христос е заместническа и изкупителна, примиряваща и преобразяваща. Възкресението на Христос провъзгласява Божия триумф над силите на злото, а на онези, които приемат умилоствението, осигурява крайната победа над греха и смъртта. Тя декларира божествеността на Исус Христос, пред Когото всяко коляно на небесата и на земята ще се преклони. (Йоан 3:16; Ис. 53; 1 Пет. 2:21, 22; 1 Кор. 15:3, 4, 20-22; 2 Кор. 5:14, 15, 19-21; Рим. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3, 4; 1 Йоан 2:2; 4:10; Кол. 2:15; Фил. 2:6-11.)

ЖИВОТЪТ, СМЪРТТА И ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ХРИСТОС

 ДНА ОТВОРЕНА ВРАТА ВОДИ КЪМ ЦЕНТЪРА на Вселената. Един глас призовава: „Ела и виж какво става тук!“ Чрез Духа апостол Йоан поглежда в тронната зала на Бог.

Ослепителна смарагдова дъга обкръжава централния престол и мълнии, гръмотевици и гласове излизат от него. Сановници, облечени в бели одежди и носещи златни корони, седят на по-малки престоли. Славословие изпълва въздуха, старейшините падат на лицата си в преклонение, сваляйки златните си корони пред престола.

Ангел, носещ запечатан със седем печата свитък, извиква: „Кой е достоен да разгъне книгата и да разпечата печатите ъ?“ (Откр. 5:2). Смутен, Йоан вижда, че никой на небето или на земята не е достоен да отвори свитъка. Объркването му преминава в плач, докато един от старейшините не го утешава: „Недей да плачеш: ето, Лъвът, който е от Юдовото племе, който е Давидовият корен, победи, за да разгъне

книгата и да разпечата нейните седем печата“ (Откр. 5:5).

Поглеждайки отново към величествения престол, Йоан вижда едно Агне, което е било заклано, но сега живее и притежава силата на Духа. Докато това смирено Агне взема свитъка, живите същества и старците запяват нов химн: „Достоен си да вземеш книгата и да разпечаташ печатите ъ. защото си бил заклан и със Своята кръв си изкупил за Бога човеци от всеки род и език, народ и племе, и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те ще царуват на земята“ (Откр. 5:9, 10). Всяко творение на небесата и на земята се присъединява към песента им: „На Този, Който седи на престола, и на Агнеца да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове“ (Откр. 5:13).

Защо е толкова важен този свитък? В него е записано освобождаването на човешкия род от робството на Сатана и крайната победа на Бог над греха. Той разкрива едно така съвършено спасе-

ние, че пленените от греха могат да бъдат освободени от затвора си, където са обречени на смърт, просто чрез силата на своя избор. Много преди раждането Си във Витлеем Агнецът е извикал: „Ето, дойдох (в свитъка на книгата е предречено за Мен). Драго ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля. Да! Законът Ти е дълбоко в сърцето ми“ (Пс. 40:7, 8, срв. Евр. 10:7). Именно идването на Агнето, заклано от основаването на света, привежда в сила изкуплението на човечеството (Откр. 13:8).

БОЖИЯТА СПАСИТЕЛНА БЛАГОДАТ

Писанията разкриват един Бог, изпълнен с удивителна грижа за спасението на човечеството. Лицата на Божеството са единни в делото за възстановяване на отношенията между хората и Създателя. Исус подчертава Божията спасителна любов с думите: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

Писанията заявяват, че „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8). Той протяга ръка към човечеството „с вечна любов“ (Йер. 31:3). Този Бог, Който отправя поканата за спасение, е всемогъщ, но любовта Му допуска всеки човек да избере свободно отговора си (Откр. 3:20, 21). Принуждението е метод, противен на Неговия характер, и не може да бъде част от стратегията Му.

Божествената инициатива.

Когато Адам и Ева съгрешават, Бог взема инициативата да ги търси. Виновата двойка чува гласа на своя Създател, но не се втурва с радост да Го посрещне, както преди. Вместо това човеците се скриват. Но Бог не ги изоставя. Продължава настойчиво да ги зове: „Къде сте?“

С дълбока скръб Бог очертава последиците от тяхното непослушание – болката, трудностите, с които щяха да се сблъскат. И все пак, в тяхното абсолютно безнадеждно положение им разкрива един чуден план, обещаващ крайна победа над греха и смъртта (Бит. 3:15).

Благодач или справедливост? По-късно, след отстъплението на Израел при Синай, Господ открива на Моисей Своя милостив, но справедлив характер, прогласявайки: „Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вярност, Който показва милост към хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но не оневинява виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им, до третото и до четвъртото поколение“ (Изм. 34:6, 7).

Божият характер открива уникално съчетание на милост и справедливост, на желание да прощава и нежелание да търси сметка за провиненията. Само в личността на Христос можем да разберем как могат да бъдат съвместими тези качества на характера.

Да прости или да накаже?

По време на отстъпленията на Израел Бог често умолява с любов Своя народ да признае беззаконието си и да се върне към Него (Йер. 3:12-14). Но хората отхвърлят с презрение благодатните Му покани (Йер. 5:3). Непокорството, присмиващо се на прощението, неизбежно води до наказание (Пс. 7:12).

Макар че Бог е милостив, Той не може да прости на тези, които са се привързали към греха (Йер. 5:7). Прощението има своя цел. Бог иска да промени грешниците в светии: „Нека нечестивият изостави пътя си и несправедният – помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро“ (Ис. 55:7). Неговата спасителна вест звучи ясно по целия свят: „Към Мен погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз съм Бог – и няма друг“ (Ис. 45:22).

Божият гняв към греха. Първият грях създава в човешкия ум враждебно отношение към Бог (Кол. 1:21). Следователно ние заслужаваме неодобрението на Бог, Който е „огън, който поглъща“, спрямо греха (Евр. 12:29, срв. Ав. 1:13). Печалната истина е, че „всички съгрешиха“ (Рим. 3:23), всички са „по естество“ „чеда на гнева“ (Еф. 2:3, срв. 5:6) и подлежат на смъртта, „защото заплатата на греха е смърт“ (Рим. 6:23).

Божественият гняв е това, което Писанието нарича Божие отношение към греха и неправдата (Рим. 1:18).

Съзнателното отхвърляне на Божията воля – Неговия закон – предизвиква справедливото Му неодобрение или гняв (4 Ц. 17:16-18; 2 Лет. 36:16). Г. Лад пише: „Хората са нравствено грешни и ако Бог счита прегрешенията им, трябва да ги вижда като грешници, като врагове, като обекти на Божествения гняв, защото нравствена и религиозна необходимост е светостта на Бог да се прояви под форма на гняв към греха.“¹ И в същото време Бог копнее да спаси разбунтувалия се свят. Мразейки всеки грях, Той изпитва нежна загриженост към всеки грешник.

Отговорът на човека. Кулминационната точка във взаимоотношенията на Бог с Израел е службата на Исус Христос, Който дава най-ясното проникновение в „изобилното богатство“ на Божествената благодат (Еф. 2:7). Йоан казва: „... и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Йоан 1:14). „Христос Исус – пише апостол Павел, – Който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление; така че, както е писано, „който се хвали, с Господа да се хвали“ (1 Кор. 1:30, 31). Кой тогава може да презира „Неговата богата благодат, търпеливост и дълготърпение“? Не е чудно, изтъква апостол Павел, че именно „Божията благодат“ води към покаяние (Рим. 2:4).

Дори човешкият отговор на Божията покана за спасение не произлиза от човешките създания, а от Бог. Нашата вяра не е нищо друго,

освен дар от Бога (Рим. 12:3), същото е и нашето покаяние (Д.А. 5:31). Любовта ни се поражда в отговор на Божията любов (1 Йоан 4:19). Ние не можем да се спасим от Сатана, от греха, страданието и смъртта. Собствената ни правда е като „омърсена дреха“ (Ис. 64:6). „Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, ни съживи заедно с Христос... Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Еф. 2:4, 5, 8, 9).

ХРИСТОВАТА СЛУЖБА НА ПРИМИРЕНИЕ

Добрата новина е, че „Бог в Христос примири света със Себе Си“ (2 Кор. 5:19). Това примиряване възстановява връзката между Бог и човешкия род. Текстът показва, че този процес примирява грешниците с Бога, а не Бог с грешниците. Ключът за връщането на грешниците обратно при Бога е Исус Христос. Примирителният план на Бог е чудо на Неговото снизхождение. Той е в пълното си право да остави човечество то да загине.

Както вече отбелязахме, Бог е Този, Който взема инициативата да възстанови нарушената връзка между Себе Си и човечеството. „Бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син – казва апостол Павел, – когато бяхме неприятели“ (Рим. 5:10). В резултат на това ние

„и се хвалим в Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез Когото получихме сега това примирение“ (Рим. 5:11).

Процесът на примиряване се свързва с термина умилоствение. На английски думата умилоствение първоначално е означавала състояние на „единение“ или на споразумение. Следователно „умилоствение“ означава постигане на хармония в едни взаимоотношения, а когато се получи отчуждение, тази хармония би се появила в резултат на примиряване. Първоначалното значение „сдобряване“ означава точно състояние на помирение, слагащо край на отчуждението.²

Много християни ограничават термина умилоствение само до изкупителното въздействие на Христовото възплъщение, страдание и смърт. При богослуженията в светилището обаче изкуплението включва не само убиването на жертвеното животно, но и поръсването на пролятата му кръв в самото светилище (срв. Лев. 4:20, 26, 35; 16:15-18, 32, 33), извършвано от свещеника. Съгласно тази библейска употреба изкуплението може да се отнася както за Христовата смърт, така и за застъпническата Му служба в небесното светилище. Там като Първосвещеник Той прилага заслугите на пълната Си и съвършена изкупителна жертва за постигане на примирение на човеците с Бог.³

Винсънт Тейлър също споделя, че доктрината за изкуплението има два аспекта: (а) спасяващото Христово дело и (б) присвояването

на Неговото дело чрез вяра както индивидуално, така и общо. Двете заедно съставляват изкуплението. С това разбиране той заключава, че „изкуплението е както извършено за нас, така и изработено в нас.“⁴

Тази глава спира вниманието върху изкуплението във връзка със смъртта на Христос. Изкуплението, свързано с Неговата служба като Първосвещеник, ще бъде разгледано по-късно (вж. гл. 24 на тази книга).

ХРИСТОВАТА ИЗКУПИТЕЛНА ЖЕРТВА

Христовата изкупителна жертва на Голгота отбелязва повратна точка в отношенията между Бог и човечеството. Макар че има доклад, съдържащ греховете на хората, в резултат на примирението Бог не счита греховете им срещу Него (2 Кор. 5:19). Това не означава, че Той отменя наказанието или че грехът вече не възбужда гнева Му. Напротив, това означава, че Бог е намерил начин да даде прощение на покаяните грешници, като запазва справедливостта на вечния Си закон.

Христовата смърт – необходимост. За обичайния Бог, Който трябва да запази правдата и справедливостта Си, изкупителната смърт на Исус Христос е „морална и законна необходимост“. Божията справедливост изисква грехът да бъде изправен пред съд. Ето защо Бог трябва да осъди греха, а по този начин и грешника. В този съд Божият Син заема нашето място, мястото на грешника,

според Божията воля. Изкуплението е необходимо, защото човекът се намира под справедливия гняв на Бог. Това е същината на евангелието – прощението на греха и тайната на Христовия кръст: съвършената праведност на Христос удовлетворява Божествената справедливост и Бог е готов да приеме Неговата саможертва вместо смъртта на човека.⁵

Хората, които не желаят да приемат изкупителната кръв на Христос, не получават прощение на греха и продължават да бъдат обект на Божия гняв. Йоан казва: „Който вярва в Сина, има вечен живот, а който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него“ (Йоан 3:36).

Ето защо кръстът изявява както милостта на Бог, така и Неговата справедливост: „Когато [Христос] Бог постави за умилоствие чрез Неговата кръв посредством вяра. Това направи, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени дотогава, до когато Бог дълго-търпеше“ – справедливост, защото в търпението Си е оставил предишните грехове ненаказани. Той прави това, „за да покаже, казвам, правдата Си в настоящото време и да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исус“ (Рим. 3:25, 26).

Какво постига изкупителната жертва? Бог-Отец представя Сина Си като „жерна на умилоствие“ (Рим. 3:25, на гр. – *hilasterion*), „умилоствие“, „изкупление“.

Новозаветната употреба на hilasterion няма нищо общо с езическото понятие, означаващо „предразполагане на един разгневен Бог“ или „укротяване на един отмъстителен, произволен и капризен Бог“.⁶ Текстът разкрива, че Бог по Своята милостива воля представя Христос като умилоствение за святия Си гняв спрямо човешката вина, защото Той приема Христос като Заместник на човека и божествен Заместник, изтърпял наказание-то за греха.⁷

В тази светлина човек може да разбере описанието на Павел за Христовата смърт като „принос и жертва на Бога за благоуханна миризма“ (Еф. 5:2, срв. Бит. 8:21; Изх. 29:18; Лев. 1:9). „Христовата жертва е угодна на Бог, защото това жертвоприношение премахна бариерата между Бог и грешния човек. Христос понесе напълно Божия гняв поради греха на човека. Чрез Христос Божият гняв не се превръща в любов, но се отдалечава от човека и бива понесен от самия Бог.“⁸

Рим. 3:25 разкрива също, че чрез жертвата на Христос грехът е изкупен или очистен. Изкуплението се фокусира върху това, което умилоствителната кръв прави за каещия се грешник. Той преживява прощение, отстраняване на собствената вина и очистване от греха.⁹

Христос – Заместникът, носител на греха. Писанията представят Христос като Онзи, Който понася греха на човешката раса. С ясен пророчески език Исаия казва: „Той

беше наранен поради нашите пресъпления, беше бит поради нашите беззакония... и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни... Но Господ благоволи Той да бъде бит, предаде Го на печал“. Той е „принос за грях... и защото взе на Себе Си греховете на мнозина“ (Ис. 53:5, 6, 10, 12, срв. Гал. 1:4). Апостол Павел има предвид това пророчество, когато казва: „Христос умря за греховете ни според Писанията“ (1 Кор. 15:3).

Тези текстове разкриват една много важна идея в спасителния план: греховете и вината, които са ни омърсили, могат да бъдат прехвърлени върху Този, Който носи нашия грях, а ние да бъдем очистени (Пс. 51:10). Жертвоприношенията в старозаветното светилище разкриват тази роля на Христос. Там прехвърлянето на греха от каещия се грешник върху невинното агне символизира прехвърлянето на греха върху Христос, Който носи нашия грях (вж. гл. 4 на тази книга).

Каква е ролята на кръвта?

Кръвта играе централна роля при умилоствителните жертви в службите на светилището. Бог поставя умилоствението с думите: „Защото животът на тялото е в кръвта, която Аз ви дадох, за да правите умилоствение на жертвеника за душите си“ (Лев. 17:11). След убиване на животното свещеникът трябва да поръси кръвта му, за да бъде дадено прощение на грешника.

Новият завет открива, че старозаветните церемонии за получа-

ване на прощение, очистване и примирение чрез заместителна кръв са изпълнени в изкупителната кръв на Христовата жертва на Голгота. За разлика от Стария завет, Новият завет казва: „Колко повече кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог!“ (Евр. 9:14). Проливането на Неговата кръв извършва умилоствение за греха (Рим. 3:25). Йоан казва, че поради любовта Си Бог „прати Сина Си като умилоствение [hilasmos] за греховете ни“ (1 Йоан 4:10), „изкупление“, „умиловителна жертва“.

Накратко, целта на Бог – примирението – е постигната чрез умиловителната и изкупителна кръв (саможертва) на Исус Христос, Неговия Син. Така Бог „осигурява и приема примирението“.¹⁰

ХРИСТОС – ОТКУПЪТ

Когато хората попадат под властта на греха, те попадат под осъждението и проклятието на Божия закон (Рим. 6:4; Гал. 3:10-13). Като слуги на греха (Рим. 6:17), подвластни на смъртта, те не са в състояние да се освободят. Никой човек не може да изкупи живота на друг или да даде на Бог откуп за него (Пс. 49:7). Само Бог притежава силата да изкупва. „От силата на произподнята ще ги изкупи, от смърт ще ги избавя“ (Ос. 13:14).

Как Бог изкупва хората? Чрез Исус, Който свидетелства, че не

„дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Мат. 20:28, вж. 1 Тим. 2:6), Бог „придоби“ църквата „със собствената Си кръв“ (Д.А. 20:28). Чрез Христос „имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни“ (Еф. 1:7, срв. Рим. 3:24). Неговата кръв е трябвало да „ни изкупи от всяко беззаконие и да ни очисти за Себе Си, народ за Свое притежание, ревностен за добри дела“ (Тит 2:14).

Какво постига откупът?

Христовата смърт узаконява факта, че човечеството принадлежи на Бог. Павел казва: „И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена“ (1 Кор. 6:19, 20, вж. също 1 Кор. 7:23).

Чрез смъртта Си Христос отнема властта на греха, слага край на духовното робство, премахва осъждението и проклятието на закона и прави вечния живот достъпен за покаяните се грешници. Петър казва, че вярващите са изкупени от „суетния живот, предаден ви от бащите ви“ (1 Пет. 1:18). Павел пише, че освободените от робството на греха и от неговите смъртоносни плодове сега служат на Бог, като „имате за плод това, че отивате към святост, на която сетнината е вечен живот“ (Рим. 6:22).

Да се пренебрегне или отрече принципът на откупа, би означавало да се загуби самата същност на благовестието за благодатта и да се отрече най-дълбокият мотив за благодарност към Агнеца Божи.¹¹ Този принцип вдъхновява хваленията, ко-

ито се пеят в небесната тронна зала: „Защото си бил заклан и със Своята кръв си изкупил за Бога човеци от всеки род и език, народ и племе, и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те ще царуват на земята (Откр. 5:9, 10).

ХРИСТОС – ПРЕДСТАВИТЕЛЯТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Както Адам, така и Христос – „последният Адам“ или „вторият човек“ (1 Кор. 15:45, 47), представя цялото човечество. Докато естественото раждане обременява всеки човек с резултатите от Адамовия грях, всеки, който преживее духовното раждане, получава благословенията на Христовия съвършен живот и жертва. „Защото както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще живеят“ (1 Кор. 15:22).

Бунтът на Адам причинява грях, осъждане и смърт за всички. Христос обръща тази тенденция в обратна посока. В голямата Си любов Той се предава на Божествената присъда над греха и става представител на човечеството. Неговата заместническа смърт предоставя избавление от наказанието за греха и подарява вечен живот за каещите се грешници (2 Кор. 5:21; Рим. 6:23; 1 Пет. 3:18).

Писанието посочва ясно универсалното естество на Христовата заместническа смърт. Чрез „Божията благодат“ Той понася смъртта заради всички нас (Евр. 2:9). Подобно на Адам всички съгрешават (Рим. 5:12) – ето защо всички преживяват смъртта – пър-

вата смърт. Смъртта, която Христос понася заради всички, е втората смърт – пълното проклятие на смъртта (Откр. 20:6, вж. гл. 27 на тази книга).

ХРИСТОВИЯТ ЖИВОТ И СПАСЕНИЕТО

„Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“ (Рим. 5:10). Христовият живот, както и Неговата смърт са необходими, за да се преодолее бездната, издълбана от греха. И двете са необходими и допринасят за нашето спасение.

Какво може да направи за нас Христовият съвършен живот?

Исус е живял в чистота, святост и любов, уповавайки се напълно на Бог. Този скъпоценен живот Той споделя с каещите се грешници като дар. Съвършеният Му характер е представен като сватбена дреха (Мат. 22:11) или одежда на правда (Ис. 61:10), която Той дава, за да се покрият мръсните дрипи на човешките усилия за постигане на праведност (Ис. 64:6).

Въпреки човешката ни поквара, когато се предадем на Христос, нашето сърце се съединява с Неговото, нашата воля се смесва с Неговата, умът ни става един с Неговия, мислите ни са подчинени на Него, ние живеем Неговия живот. Покрити сме с Неговата одежда на праведност. Когато Бог погледне вярващия, каещ се грешник, Той вижда

не голотата или грозотата на греха, а одеждата на правдата от Христовото съвършено послушание към закона.¹² Никой не може да бъде истински праведен, ако не е покрит с тази одежда.

В притчата за сватбената дреха гостът, който пристига със собствените си дрехи, не е изхвърлен поради неговото неверие. Той е приел поканата за тържеството (Мат. 22:10). Но това, че идва, не е достатъчно. Той се нуждае от сватбената дреха. По подобен начин и вярата в кръста не е достатъчна. За да можем да се явим пред Княза, ние се нуждаем и от Христовия съвършен живот, от праведния Му характер.

Като грешници ние се нуждаем дългът ни да бъде отменен, банковата ни сметка – възстановена. Необходимо ни е нещо повече от освобождаване от затвора – трябва да бъдем и осиновени в семейството на Царя. Посредническата служба на възкръсналия Христос има двойна цел – да ни даде прощение и да ни облече с одеждата Си – да се приложат смъртта и животът Му към нашия живот, към положението ни пред Бог. Голготското „Извърши се“ отбелязва края на един съвършен живот, даден в съвършена жертва. Грешниците се нуждаят и от двете.

Вдъхновението, получено чрез Христовия живот. Христовият живот на земята, също така дава на човечеството пример как да живее. Петър ни препоръчва да подражаваме на начина, по който

Той е отвърщал на лична обида (1 Пет. 2:21-23). Той, Който е бил като нас и е бил изкушаван във всичко като нас, показва, че уповаващите се на Божията сила не чувстват необходимост да продължат в греха. Христовият живот дава увереност, че можем да живеем победоносно. Павел свидетелства: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява“ (Фил. 4:13).

ХРИСТОВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ И СПАСЕНИЕ

„Ако Христос не е бил възкресен – казва апостол Павел, – то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра... вие сте още в греховете си“ (1 Кор. 15:14, 17). Исус Христос е физически възкресен (Лука 24:36-43), възнася се като Богочовек в небесата и започва решаващата си посредническа служба като Ходатай отдясно на Бог-Отец (Евр. 8:1, 2, вж. гл. 4 на тази книга).

Христовото възкресение придава на кръста смисъл, който съсипаните апостоли не разбират в петъка на разпятието. Възкресението Му превръща тези мъже в мощна сила, която променя историята. Възкресението – винаги свързано с разпятието, става основата на тяхната мисия. Те прогласяват живия, разпънат Христос, придобил победа над силите на злото. В това е силата на апостолската вест.

„Възкресението на Христос – пише Филип Шаф – е пробният въпрос, от който зависи дали християнската религия е истина или заблуда.

Това е или най-великото чудо, или най-великото заблуждение, което историята е записала.”¹³ Уилбър М. Смит коментира: „Възкресението на Христос е самата защитна крепост на християнската вяра. Това е доктрина, обърнала света с главата надолу през първото столетие, издигнала християнството преди всичко над юдаизма и над езическите религии на средиземноморския свят. Ако това се приеме, то тогава трябва да се приеме почти всичко друго, жизнено необходимо и уникално в евангелието на Господ Исус Христос: „Ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра” (1 Кор. 15:17).¹⁴

Настоящата служба на Христос е основана на Неговата смърт и възкресение. Наистина умиловителната жертва на Голгота е достатъчна и пълна, но без възкресението не бихме имали увереността, че Христос е завършил успешно божествената Си мисия на земята. Това, че Христос е възкръснал, потвърждава реалността на живота отвъд гроба и показва истинността на Божието обещание за вечен живот в Него.

РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ХРИСТОВАТА СПАСИТЕЛНА СЛУЖБА

Христовата изкупителна служба повлиява не само на човешкия род, но и на цялата Вселена.

Примирение в цялата Вселена. Апостол Павел разкрива величината на Христовото спасение в църквата и чрез нея: „На небесните началства и власти да стане позната

сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога” (Еф. 3:10). Понататък той потвърждава, че на Бог е било угодно чрез Христос „да примири всичко със Себе Си – и земните, и небесните, като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст” (Кол. 1:20). Павел открива удивителните резултати от това примирение: „Така че в името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога-Отца” (Фил. 2:10, 11).

Защита на Божия закон.

Христовата съвършена изкупителна жертва издига справедливостта и добротата, или праведността на Божия свят закон, както и Неговия благодатен характер. Христовата смърт и откуп удовлетворяват изискванията на закона (грехът трябва да бъде наказан), като заедно с това оправдават покаяните се грешници чрез Неговата благодат и милост. Апостол Павел казва: „Бог... осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух” (Рим. 8:3, 4).

Оправдание. Примирението се осъществява само когато се получи прощение. Блудният син се помирява с баща си, когато приема бащината си любов и прошка.

„Тези, които приемат чрез вяра, че Бог е примирил света със Себе Си в Христос, и Му се покорят, ще получат безценния дар на оправданието

и неговия плод – мир с Бога (Рим. 5:1). Преставайки да бъдат обект на Божия гняв, оправданите вярващи стават обект на Божието благоволение. Като имат пълен достъп до Божия престол чрез Христос, те получават силата на Светия Дух, за да разрушат всички бариери и преградни стени на враждебност, които съществуват между евреи и езичници” (вж. Еф. 2:14-16).¹⁵

Безплодността на спасение чрез дела. Божието дело за примирение разкрива безплодността на човешките усилия за постигане на спасение чрез дела по закона. Проникването в Божествената благодат води до приемане на оправдаващата правда, достъпна чрез вяра в Христос. Благодарността за полученото прощение прави послушанието радост. Тогава делата не са средство за спасението, а негови плодове.¹⁶

Нова Връзка с Бог. Преживяването на Божията благодат, която предлага Христовия съвършен живот на послушание, Неговата правда и изкупителната Му смърт като свободен дар, води до по-дълбока връзка с Бог. Пораждат се благодарност, хваление и радост. Послушанието става наслада, изследването

на Неговото Слово – радост, а умът – готово обиталище на Светия Дух. Осъществява се нова връзка между Бог и покаялия се грешник. Това е приятелство, основано на любов и преклонение, а не на страх и задължение (срв. Йоан 15:1-10).

Колкото по-добре разбираме Божията благодат в светлината на кръста, толкова по-малко ще се чувстваме праведни поради собствени заслуги и толкова повече ще осъзнаваме колко сме блажени. Силата на същия Свети Дух, действащ в Христос, за да Го възкреси от мъртвите, ще преобрази нашия живот. Вместо неуспехи, ще имаме всекидневната опитност на победа над греха.

Мотивиране за мисията. Удивителната любов, разкрита в Божието дело на примирение чрез Исус Христос, ни подтиква да споделяме евангелието с другите. Когато сами сме я изпитали, ние не можем да пазим в тайна факта, че Бог ще прости греха на всички, които приемат Христовата жертва за греховете им. Ще предадем и на други вълнуващата покана на евангелието: „Примирете се с Бога, Който за нас направи грешен Онзи, Който не знаеше грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога” (2 Кор. 5:20, 21).

Бележки

1. George E. Ladd, *A Theology of the New Testament* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1974), p. 453.
2. „Atonement”; *SDA Bible Dictionary*, rev. ed., p. 97.
3. За по-пълна информация по тази библейска концепция вж. *Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine* (Washington, D. C.: Review and Herald, 1957), pp. 341-355

4. Vincent Taylor, *The Cross of Christ* (London: Macmillan, 1956), pp. 88, 89.
5. Hans K. LaRondelle, *Christ Our Salvation* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1980), pp. 25, 26.
6. Raoul Dederen, „Atoning Aspects in Christ's Death”; in *The Sanctuary and the Atonement*, eds., Arnold U. Wallenkampf and W. Richard Leshar (Washington, D. C.: [Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists], 1981), p. 295. Той добавя: „Сред езическите умилоствения е било и убеждението за дейност, чрез която поклонникът е можел лично да допринесе за промяната на мисленето на божеството. Той просто е подкупвал своя бог да бъде благоразположен към него. В Писанието за изкупителната жертва се мисли като за произтичаща от Божията любов” (пак там, с. 317).
7. LaRondelle, p. 26.
8. Пак там, с. 26, 27.
9. Dederen, p. 295.
10. LaRondelle, p. 28. Цитатът в тази отпратка е от H.G. Link and C. Brown, „Reconciliation”; *The New International Dictionary of New Testament Theology* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1978), vol. 3, p. 162.
11. LaRondelle, p. 30.
12. Вж. White, *Christ's Object Lessons* (Washington, D. C.: Review and Herald, 1941), p. 312.
13. Philip Schaff, *History of the Christian Church* (Grand Rapids, MI: Wffi. B. Eerdmans, 1962), vol. 1, p. 173.
14. Wilbur M. Smith, „Twentieth-Century Scientists and the Resurrection of Christ” *Christianity Today*, April 15, 1957, p. 22. За аргументи в полза на историчността на възкресението вж. Josh McDowell, *Evidence That Demands a Verdict* (Campus Crusade for Christ, 1972), pp. 185-274.
15. LaRondelle, pp. 32, 33.
16. Вж. Hyde, „What Christ's Life Means to Me”; *Adventist Review*, Nov. 6, 1986, p. 19.

